

væltet over paa Ejendomsbesidderne, idet de ville faa et stort Kurstab paa Kreditforeningsobligationerne, altsaa et Rentetab. Den ærede Finansminister benægtede det, idet han udtalte sig saaledes: „naar der særlig udtaltes Frygt for, at Kreditforeningsobligationerne skulde synke i Kurs, og at Laanene derved bleve ufordelagtigere for dem, der skulde modtage dem, saa vil jeg dog gøre opmærksom paa, at det, der bestemmer Kreditforeningsobligationernes Kurs, ikke er deres indbyrdes Forhold til den Rente, de give, men det er den indbyrdes Vurdering af Forholdet mellem dem og andre rentebærende Papirer, og naar dette bliver uforandret, saa skønner jeg ikke, at der vil være Grund til at frygte for, at Kreditforeningsobligationerne skulde gaa ned i Kurs“. Jeg indrømmer, at det er fuldstændig korrekt og logisk sagt af den højtærede Finansminister, men det synes, at den ærede Finansminister ikke tager Hensyn til een Ting, nemlig at Kursen paa Kreditforeningsobligationer ikke alene sættes paa Kjøbenhavns Børs — i saa Fald kunde han have Ret —, men at Forholdet ganske simpelt er det, at en meget stor Part af Kreditforeningsobligationerne nu ere paa udenlandske Hænder, og at det i Virkeligheden er Berlin og Hamburg Børserne, der sætte Kursen paa dem, men i Udlandet vil en saadan Kuponbeskatning virke derhen, at Kursen vil falde. Det vil den ærede Finansminister næppe nægte mig, da han med Hensyn til Statspapirer har taget Forbehold over for det Punkt, idet han fuldstændig rigtigt har truffet den Bestemmelse, at der ikke skal finde Kildebeskatning Sted med Hensyn til udenlandske Laan. Det er derfor min Overbevisning, at der vil ske et Kursfald, omtrent svarende til Beskatningen; det vil altsaa sige, at fremtidig ville Obligationerne falde i Kurs, og det vil blive umuligt for Obligationsejerne at vælte Skatten over paa Laantageren, og det kunde faa megen stor Betydning, ikke alene for dem, der have Kreditforeningslaan, men ogsaa overhovedet for den faste Rentefod af Laan, thi faktisk er det Kursen paa Kreditforeningsobligationerne, der bestemmer Renten for 1ste Prioritetslaan. Jeg skal saaledes pege paa, at da man i Halvfemserne havde den dalende Rentefod, og en stor Del Landmænd ønskede Renten nedsat paa deres 1ste Prioriteter, saa havde de næppe naaet det, hvis de ikke havde haft den Vej at gaa, at de kunde søge Kreditforeningslaan. Med den høje Kurs, der var paa Kreditforeningsobligationer, kunde det betale sig

for dem at tage 3½ pCt. Kreditforeningslaan og opsigde de faste Laan, som de havde. Paa den Maade gik man frem, og derved tvang man faktisk baade Institutioner og private — jeg siger tvang dem, thi der er jo intet ubilligt i, at en Mand ikke har Lyst til at faa Renten af sin Kapital sat ned — derved tvang de baade Institutioner og private til at sætte Renten ned.

Naar jeg er imod Kildebeskatningen og ikke tør tilraade det høje Ting at gaa dertil, saa er det, fordi jeg som Landbruger i høj Grad er betænkelig ved det Forhold, som Landbrugets Laaneforhold derved i det hele vilde komme i. Men foruden dette, om jeg saa maa sige, stadige Fald paa Kreditforeningspapirer, tror jeg der vil bevirkes noget andet, som ikke vedkommer det egentlige Landbrug. Dersom man her i Rigsdagen vedtog en Kildebeskatning og Skat paa Kreditforeningspapirer, vilde Følgen deraf ganske simpelt blive, at man i Udlandet søgte hurtigst muligt at skille sig af med disse Papirer og kaste Mængder af dem ind paa Kjøbenhavns Børs, og det vilde fremkalde en Deroute paa den herværende Børs, som under de nuværende Pengeforhold kunde være uheldsvanger. Det er derfor, som jeg begyndte med at sige, ikke blot af opportune Grunde, at jeg fraraader Kildebeskatningen. Imidlertid tør man haabe, at det af Regeringen indbragte Forslag om en ny Form for Formueskatten, om jeg saa maa sige, nemlig Kildebeskatningen, ikke vil berede store Vanskeligheder med Hensyn til at komme til en Overenskomst, da den ærede Finansminister i Gaar ytrede, at Skikkelsen og Formen af en Formueskat stod i anden Linie. Jeg vil bringe den højtærede Finansminister min Tak, fordi han har vist denne Imødekommen allerede paa dette Trin af Sagen; det vil ganske sikkert hjælpe til at faa Sagen gennemført. Jeg gaar derfor ud fra, at efter denne Finansministerens Stilling vil dette høje Ting stille sig lige som de foregaaende Aar og slutte sig til de Grundprincipper, hvorpaa det havde bygget Forslaget om en Indkomst- og Formueskat, men jeg skal ikke nægte, at det forbavtede mig lidt, at den højtærede Finansminister betonedede, at Ophævelsen af Land- og Ligningsskatten og Nedsættelsen af Bygningsafgiften er den egentlige Kerne i det her foreliggende Forslag. Det forbavser mig, fordi den højtærede Minister udtrykkelig havde udtalt — saaledes forstod jeg hans Tanke — at man vilde vise denne Imødekommenhed for at nærme Tiugene til hinanden. Jeg maa nu